

[Poul Møller.]

har været et socialistisk flertal i Danmark, heller ikke med kommunister og heller ikke med det ærede medlem hr. Aksel Larsens stemmer. Vi havde altid haft en liberal regering i så fald. Men det, den højtærede statsminister og hans parti gennem en årrække har kunnet glæde sig over, er splittelsen, ikke i arbejderbevægelsen, men blandt dem, der ikke hørte til arbejderbevægelsen.

Den højtærede statsminister var også inde på problemer vedrørende planlægning og prioritering. At han overhovedet ikke tog de konstruktive bidrag op, som vi kom med under forhandlingerne om dette spørgsmål, lad det nu være; men han sagde, at de konservative skulle tage kraftigere fat i denne sag — jeg tror også, der fra anden side faldt en bemærkning om vor deltagelse i dette udvalgsarbejde. Jeg vil derfor gerne have klaret dette problem; vi har jo denne åbningsdebat for at nå til en afklaring af problemerne. Folketinget vedtog den 3. marts et forslag til folketingsbeslutning, hvori man vedtog at nedsætte et udvalg til, som det hedder i forslaget:

„løbende at modtage oplysninger af økonomiministeren vedrørende de offentlige investeringer“.

Altså „til løbende at modtage oplysninger“ — orientering — „vedrørende de offentlige investeringer“. Det sidste møde i dette udvalg blev holdt den 30. juni. I dette møde lovede den daværende økonomiminister, at han i september ville have en færdig plan, og det blev aftalt, at den skulle forelægges i septembermødet i det pågældende udvalg. Der blev ikke indkaldt til septembermøde. Jeg bebrejder ikke økonomiministeren noget, jeg bebrejder heller ikke finansministeren det — et ministerskifte stillede sig hindrende i vejen. Men man kan dog ikke, når denne plan endnu ikke er forelagt udvalget, når der kun er forelagt en behovsopgørelse, men ikke en plan om, hvad det vil være realistisk at gennemføre i 3 års perioden, komme til

os og sige, at vi ikke har villet deltage i arbejdet. Hvad skal det til?

Den højtærede statsminister besvarede heller ikke flere af de andre spørgsmål, jeg stillede. Ét er, at man ikke vil gå ind på vore tanker, at man ikke vil polemisere imod dem, at man ikke vil gøre kritiske bemærkninger over for dem, det må man selv bestemme. Men vi har krav på her i folketinget, at ministeren besvarer de spørgsmål, der stilles. Den højtærede handelsminister og den højtærede landbrugsminister gik ikke op på talerstolen for at besvare spørgsmålet om afskrivningsreglerne. Den højtærede statsminister tog ikke stilling til de spørgsmål, jeg stillede ham vedrørende indkomstpoltikken. Jeg spurgte ham direkte, hvordan han så på den engelske arbejderregerings forslag, som nu skal realiseres, hvordan han så på det, man har gjort derovre under en arbejderregering, under en socialistisk regering. Og jeg spurgte om, hvis statsministeren afviste den engelske ordning, hvad han så ville stille i stedet. Hvilke tanker har regeringen gjort sig? Jeg fik ikke noget svar.

Jeg rejste spørgsmålet om et voldgiftsorgan i lighed med det, arbejdsministeren foreslog og fik gennemført under telefonstrejken. Jeg spurgte, om statsministeren ville være med til at gøre et sådant organ permanent, således at statsministeren eller folketinget kan henvise en sag til en sådan instans, hvis man mener, der skal gribes ind. Jeg fik ikke noget svar.

Jeg tror og håber, at de tanker, vi har om voldgift, ligger så tæt ved de tanker, som f. eks. det ærede medlem hr. Baunsgaard rejste, at jeg udmærket kan se, at regeringen kan tælle stemmerne i denne sag efterhånden. Men lad os så også få et udspil fra regeringen i sagen! Det var måske på grund af denne sammenhæng i synspunkter, at vi skulle have den statsministerielle tale, vi fik, talen om de vågne, om de oplagte, om de energiske ministre, der struttede af kræfter, der svulmede, svulmede så meget i deres kraft, at de glemte at beskæftige